

1Kr 17,1.8 - 16 1Kr 17,17 – 24 Eliáš a vdova ze Sarepty J 16,20 – 22

Sestry a bratři,

druhá neděle v měsíci květnu se u nás připomíná a slaví jako **Den matek** již přesně 100 let – od roku 1923. (V západním světě od roku 1912.) V Bibli máme příběhy nejen o výjimečných mužích, ale i o statečných ženách – matkách. Před rokem na Den matek jsme zde ve sboru četli z Bible o třech významných maminkách: O odvážné Mojžíšově matce Jókebed /Ex 1,22 – 2,10/, o Samuelově matce Chaně, která se vytrvale modlila a prosila za syna /1S 1,2 – 17/ a o pravé matce živého chlapečka ze Šalomounova soudu /1Kr 3,16 – 28/. Dnes jsme ze SZ četli o pohanské matce ze Sarepty u Sidónu. K ní byl Hospodinem poslán prorok Eliáš v čase dlouho trvajících sucha. Trochu nás může mrzet, že v Bibli není zaznamenáno její jméno, hovoří se o ní jako o vdově ze Sarepty. Jako vdova určitě neměla snadný život, starala se sama o synka; neznáme jeho věk, ale byl ještě dítětem. Tato žena, ačkoliv pohanka, důvěřovala Eliášovým slovům – uvěřila, že jeho Bůh Hospodin je opravdu živý a mocný, a ze své poslední hrstky mouky připravila a upekla chlebovou placku nejprve pro neznámého příchozího – pro Eliáše. Stal se skoro pohádkový zázrak – četli jsme: „Mouka ve džbánu neubývala a olej v láhvi nedocházel podle slova Hospodinova.“ Motiv stálé, neubývající potravy připomíná dar many a křepek na poušti během putování Izraelců z egyptského otroctví do zaslíbené země /Ex 16/. Mana – tyto sladké kuličky mízy tamaryšku se přestaly na poušti objevovat teprve tehdy, když Izraelci vešli do zaslíbené země /viz Joz 5,12/. Je to znamení Boží stálé přízně a pomoci i v nejtěžších situacích člověka, který na Hospodina spoléhá. Žena ze Sarepty se učí důvěřovat tomu pro ni dosud neznámému Bohu, dokonce mu dává přednost před vlastním synem. Důvěra v Boha vítězí nad strachem, víra zahání strach.

Ale další událost je těžkou zkouškou víry sareptské ženy – matky. Umírá jí syn. Asi není nic horšího, než když rodičům zemře dítě. Kromě hlubokého citového pouta je tady v našem příběhu syn také tím, kdo se v dospělosti o svou matku – vdovu postará (materiálně, existenciálně). Její výkřiky, její výčitky vůči Eliášovi vystihují ženinu beznaděj a zoufalství. Naštěstí znovu uposlechne Eliášovu výzvu: „Dej mi svého syna!“ Ze své láskyplné náruče pustí svého milovaného syna a vloží jej do náruče Božího muže – tedy vkládá své jediné dítě do péče samotného Hospodina. – Mohli bychom tento projev důvěry přirovnat ke svátosti křtu, když křtem vkládáme své dítě do Boží náruče, do jeho lásky a péče. Pro smrtelné dítě vyprošujeme Boží požehnání a život, dokonce věčný život.

Elijášovo zvláštní jednání s chlapcem připomíná umělé dýchání. Ať už k tomu přispělo prorokovo léčitelské umění nebo ne, byl to především Boží zázrak – Hospodin dítě obživil a uzdravil. Pro matku chlapce je to důkaz Hospodinovy moci a jedinečnosti. Ze sareptské pohanky se stává vyznavačka Hospodinova, která povede k víře v jediného Boha i svého syna.

Sestry a bratři, nejen dnes děkujeme Bohu za dar mateřství (i otcovství), za dar rodičovství, a svou víru v Hospodina předáváme svým dětem a vnoučatům.

/Jin. Buttová, Krč 14. 5. 2023/